

+ Μέγεθος Γραμμάτων -

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (Netcompany-Intrasoft)

82/2024 ΕΦ ΠΑΤΡΩΝ (ΜΟΝ) (866078)

(Α` ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ)

Δικηγόροι. Κριτήρια ερμηνείας αμοιβών. Έξοδα εκτέλεσης. Δικηγορική αμοιβή της επιταγής προς εκτέλεση. Εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας. Καθορισμός της δικηγορικής αμοιβής στο ποσό που αντιστοιχεί στην επιδικασθείσα δικαστική δαπάνη. Το ύψος της αμοιβής για κάθε επιταγή προς εκτέλεση, καθορίστηκε στο ανώτατο επιτρεπτό όριο, το οποίο ήταν αντικειμενικά υπέρογκο κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας. Αυτεπάγγελτος καθορισμός της δικηγορικής αμοιβής. Αβάσιμοι και απορριπτέοι οι λοιποί λόγοι έφεσης. Δέχεται. Η απόφαση εισήχθη με επιμέλεια του δικηγόρου Βασίλειου Γαλανόπουλου (Δ.Σ.ΠΑΤΡΩΝ).

ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Αριθμός **82/2024**

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Φανή Βακράτσα, Εφέτη η οποία ορίστηκε από τον Πρόεδρο Εφετών Πατρών και τη Γραμματέα Αναστασία Χρυσικού.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στην Πάτρα την 2 Φεβρουαρίου 2023 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « » που εδρεύει στη Λευκωσία Κύπρου, (.....) και τελεί υπό ειδική εκκαθάριση, κατά την κυπριακή νομοθεσία, εκπροσωπείται νόμιμα με ΑΦΜ , η οποία εκπροσωπήθηκε δυνάμει της από 30.1.2023 δηλώσεως, κατ ' άρθρο 242ΚΠολΔ, από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Νικόλαο Σύρμα (ΔΣ Αθηνών) και κατέθεσε έγγραφες προτάσεις (και το με αριθ. /2023 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών σύμφωνα με το άρθρο 61 και παράρτημα Ι & ΙΙΙ του ν. 4194/2013 - ΦΕΚ 'Α 208/27.9.2013 - «Κώδικας Δικηγόρων»).

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ: 1) του , κατοίκου Πατρών (οδός), 2) του κατοίκου Πατρών (οδός), 3) του , κατοίκου Πατρών (οδός), οι οποίοι παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Αργυρίου Αβραμόπουλου (ΔΣ Πατρών), ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις με το υπ ' αριθ. /2022 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Πατρών σύμφωνα με το άρθρο 61 και παράρτημα Ι & ΙΙΙ του ν. 4194/2013 - ΦΕΚ Α ' 208/27.9.2013 - «Κώδικας Δικηγόρων»),

Οι ανακόπτοντες και ήδη εφεσίβλητοι άσκησαν ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών, ο πρώτος την υπ ' αριθ. εκθέσεως καταθέσεως/7.10.2019 ανακοπή, ο δεύτερος την υπ ' αριθ. εκθέσεως καταθέσεως /7.10.2019 ανακοπή και ο τρίτος την υπ ' αριθ. εκθέσεως καταθέσεως /7.10.2019 ανακοπή, κατά της εκκαλούσας. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δικάζοντας αντιμωλία των διαδίκων, αφού συνεκδίκασε τις ανακοπές, εξέδωσε την υπ ' αριθ. 355/2020 οριστική απόφαση με την οποία τις έκανε εν μέρει δεκτές και ακύρωσε εν μέρει τις από 7/10/2019 επιταγές προς πληρωμή αντιστοίχως για κάθε ανακόπτοντα. Την ως άνω απόφαση προσέβαλε η καθ ' ης και ήδη εκκαλούσα με έφεση την οποία άσκησε στη Γραμματεία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, με αριθ. εκθ. καταθ. /20.10.2021, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε με την υπ ' αριθ. 454/26.10.2021 πράξη της Γραμματείας του παρόντος Δικαστηρίου, για την παραπάνω δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, στη σειρά της, από το σχετικό πινάκιο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων παραστάθηκαν όπως παραπάνω αναφέρεται, κατέθεσαν έγγραφες προτάσεις, στις οποίες αναφέρθηκε ο πληρεξούσιος των εφεσιβλήτων και ζήτησαν όσα αναφέρονται σε αυτές.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Η κρίνόμενη υπ ' αριθ. εκθ. καταθ. /20.10.2021 έφεση της εκκαλούσας - καθ ' ης η ανακοπή, κατά της με αριθμό 355/2020 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών, το οποίο δίκασε αντιμωλί των διαδίκων κατά την ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών (933, 937§3, 614 επ. ΚΠολΔ) τις υπ ' αριθ.

εκθ. καταθ. 1) /7.10.2019, 2) /7.10.2019 και 3) /7.10.2019 ανακοπές του πρώτου δευτέρου και τρίτου καθ' ὧν και ήδη εφεσίβλητων αντιστοίχως και αφού τις συνεκδίκασε, τις έκανε εν μέρει δεκτές και ακύρωσε εν μέρει τις από 7/10/2019 επιταγές προς εκτέλεση καθενός εξ αυτών αντιστοίχως, ασκήθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα, εφόσον από το φάκελο της δικογραφίας δεν προκύπτει η επίδοση της εκκαλουμένης και δεν παρήλθε διετία από τη δημοσίευση αυτής, έως την κατάθεση της έφεσης, στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (άρθρα 495 παρ. 1, 511, 513 παρ. 1 εδ. β' . 516 παρ. 1, 517 και 518 παρ. 2 του ΚΠολΔ) . Πρέπει συνεπώς, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί, κατά την ίδια διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ), από το παρόν αρμόδιο καθ' ὕλη Δικαστήριο (άρθρα 19 ΚΠολΔ), κατά το μέρος που μεταβιβάζεται η υπόθεση με την έφεση στο δευτεροβάθμιο αυτό δικαστήριο (άρθρο 522 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι έχει κατατεθεί από την εκκαλούσα το νόμιμο παράβολο των 100 ευρώ, κατ' άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ (βλ την από 20.10.21 έκθεση εφέσεως και αναφορά του παράβολου) .

II. Με τις υπ' αριθ. εκθ. καταθ. 1)/7.10.2019, 2)/7.10.2019 και 3)/7.10.2019 πανομοιότυπες ανακοπές των , και - καθ' ὧν η εκτέλεση, ζητούσαν την ακύρωση και επικουρικά τη μεταρρύθμιση της από 25.9.2019 επιταγής προς πληρωμή αντιστοίχως ο καθένας, με τις οποίες η καθ' ὧν εσέπευσε σε βάρος τους εκτέλεση σε αντίγραφο εξ απογράφου του εκτελεστοῦ τίτλου μόνο για το ποσό τις δικαστικής δαπάνης, δηλαδή της υπ' αριθ. 4655/2018 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, για τους αναφερόμενους πανομοιότυπους σε κάθε ανακοπή λόγους και επικουρικά την ακύρωση κάθε μελλοντικής πράξεως εκτελέσεως. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ' αρ. 355/2020 οριστική απόφασή του, που εκδόθηκε, όπως προαναφέρθηκε, αντιμωλία των διαδίκων, αφού συνεκδίκασε τις ανακοπές, τις οποίες έκρινε εμπρόθεσμες και παραδεκτές, πλην του αιτήματος ακύρωσης κάθε μελλοντικής πράξης εκτελέσεως, δέχθηκε τον πρώτο και τέταρτο λόγο κάθε ανακοπής ως νόμιμους και ουσιαστικά βάσιμους και ακύρωσε εν μέρει τις επιταγές προς εκτέλεση, για ποσό 18.254,33 ευρώ την καθεμία που αφορούσε στην αμοιβή του συντάξαντος την επιταγή για εκτέλεση δικηγόρου και κατά το ποσό των 50 ευρώ που αφορούσε αμοιβή δικαστικού επιμελητή για έκδοση αντιγράφου παραγγελία προς επίδοση και επίδοση της επιταγής. Κατά της οριστικής αυτής απόφασης παραπονείται με την κρινόμενη έφεσή της η ηττηθείσα καθ' ὧν η ανακοπή -επισπεύδουσα την εκτέλεση Α.Ε, με λόγους έφεσης οι οποίοι ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητεί δε να γίνει δεκτή η έφεση, να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη και να απορριφθούν οι ένδικες ανακοπές.

III. Σύμφωνα με το άρθρο 932 του ΚΠολΔ, τα έξοδα της αναγκαστικής εκτέλεσης βαρύνουν εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση και προκαταβάλλονται από αυτόν που την επισπεύδει, κατά δε το άρθρο 924 του ίδιου Κώδικα, «η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης αρχίζει από την επίδοση σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση αντιγράφου του απογράφου με επιταγή για εκτέλεση... Η επιταγή γράφεται κάτω από το αντίγραφο του απογράφου και πρέπει να ορίζει με ακρίβεια την απαίτηση. Οποιος επισπεύδει αναγκαστική εκτέλεση έχει υποχρέωση να διορίσει με την επιταγή που κοινοποιείται σε εκείνον κατά του οποίου γίνεται η εκτέλεση, αντίκλητο που να κατοικεί στην περιφέρεια του πρωτοδικείου του της εκτέλεσης, διαφορετικά αντίκλητος θεωρείται ο πληρεξούσιος δικηγόρος που υπογράφει την επιταγή...». Όπως προκύπτει από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων με τη διάταξη του αρ. 975 ΚΠολΔ, ως έξοδα εκτέλεσης κατά τις ανωτέρω διατάξεις νοούνται όλες οι δαπάνες που γίνονται από τον επισπεύδοντα την εκτέλεση δανειστή και αποβλέπουν στο γενικό συμφέρον όλων των δανειστών, εφόσον είναι αναγκαίες για τη διαδικασία της εκτέλεσης από την έναρξή της μέχρι και την περάτωσή της, δηλαδή ανάγονται στην προδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης (στις προπαρασκευαστικές πράξεις αυτής), στην κατάσχεση, στη συντήρηση του κατασχεθέντος πράγματος, στον πλειστηριασμό και στην κατάταξη των δανειστών, ήτοι όλες οι δαπάνες που είναι αναγκαίες για τη διεξαγωγή της όλης εκτελεστικής διαδικασίας από τα πρώτα έξοδα, όπως η λήψη απογράφου, η έκδοση αντιγράφου του απογράφου, η δαπάνη για τη σύνταξη και επίδοση επιταγής προς εκτέλεση και η αμοιβή δικηγόρου για τη σύνταξη της, τα έξοδα για την επιβολή αναγκαστικής κατάσχεσης κ.ο.κ μέχρι την αποπεράτωσή της, ήτοι τα έξοδα για την ολοκλήρωση του πλειστηριασμού με τη σύνταξη της οικείας εκθέσεως και κατακυρώσεως (ΑΠ1100/1996, ΑΠ590/1991, ΑΠ979/1972), αλλά και όσα προκύπτουν ως τη σύνταξη και κοινοποίηση του πίνακα, ενόψει του ότι η έννοια της τελευταίας πράξεως της εκτέλεσης εκλαμβάνεται εν προκειμένω ευρύτερα, θεωρείται δηλαδή ότι περιλαμβάνει και τις διαδικαστικές πράξεις που θα επακολουθήσουν ως συνέπεια της σύνταξης της κατακυρωτικής εκθέσεως. Αντίθετα, δεν περιλαμβάνονται τα έξοδα που έγιναν προς το αποκλειστικό συμφέρον είτε του επισπεύδοντος (όπως τα έξοδα για τη δικαστική επιδίωξη της απαιτήσεως του επισπεύδοντος και για την απόκτηση εκτελεστοῦ τίτλου) είτε των αναγγεληθέντων δανειστών, ούτε επίσης όσα έγιναν από υπαιτιότητα του επισπεύδοντος (ΑΠ 1056/2021 ΑΠ941/2019, ΑΠ1074/2015, ΑΠ 300/2013) . Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 1 ν. 4194/2013, που εφαρμόζεται εν προκειμένω, ως εκ του χρόνου επίδοσης της επιταγής προς εκτέλεση μετά τις 27.9.2013, (ημερομηνία έναρξης ισχύος του νέου Δικηγορικού Κώδικα), «για τη σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση τίτλων εκτελεστών, η αμοιβή του δικηγόρου ορίζεται στο σύνολο της δικαστικής δαπάνης, όπως αυτή επιδικάστηκε από το δικαστήριο». Από τη γραμματική διατύπωση της παραπάνω διάταξης, προκύπτει ότι ο νομοθέτης στόχευε να καθορίσει την εν λόγω αμοιβή ως διακριτό κονδύλιο στην επιταγή προς πληρωμή, το οποίο «ορίζεται» στο σύνολο της επιδικασθείσας δικαστικής δαπάνης. Η ατυχής διατύπωση η οποία μπορεί να εκληφθεί είτε ως «ισούται με» είτε «έχει όριο το» δεν διασαφηνίζεται από την αιτιολογική έκθεση του ν. 4194/2013, στην οποία αναφέρεται ότι «η αμοιβή του δικηγόρου ορίζεται ελεύθερα με γραπτή συμφωνία με τον εντολέα του ή τον αντιπρόσωπό του Ο γραπτός τύπος δεν είναι συστατικός της συμφωνίας, αλλά αποδεικτικός. Δεν υπάρχουν όρια αμοιβής είτε προς τα κάτω είτε προς τα πάνω. Φυσικά και ισχύουν οι γενικές διατάξεις του Αστικού Κώδικα... Στην περίπτωση που δεν έχει επιτευχθεί γραπτή συμφωνία εφαρμόζονται οι διατάξεις του Κώδικα. Οι σχετικές ρυθμίσεις ανταποκρίνονται ως προς τη δομή τους στις αντίστοιχες κωδίκων δικηγόρων άλλων Ευρωπαϊκών Χωρών... Προβλέπεται η δικαστική εκκαθάριση εξόδων και δικηγορικής αμοιβής από τα δικαστήρια, το δικαίωμα επίσχεσης εγγράφων μέχρι την πλήρη εξόφληση

των δαπανών και της αμοιβής των δικηγόρων, καθώς και η αντίστοιχη δικαστική προστασία των αμοιβών δικηγόρων». Η ρύθμιση, υπό την εκδοχή εξομίσωσης της δικαστικής δαπάνης προς τη νόμιμη δικηγορική αμοιβή προκαλεί επιπλοκές η οποίες έχουν επισημανθεί από τη θεωρία (Γιαννόπουλος, Η δικηγορική αμοιβή κατά το νέο Κώδικα Δικηγόρων και τη δικονομική προστασία της, 2016, σ. 289-295, Μάζης, σε Κεραμευ/Κονδύλη/Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ 2 (2021), αρ. 924, αριθ. 11, Χατζηγιάννου, ΝοΒ 2015, 1210-1211, Σταματόπουλος Σ. ΕΛΔνη 2018, 389) και ήδη απασχολούν τη νομολογία (ΕφΘες 187/2018 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘες 22/2020, ΕΛΔνη 220, 790, ΕφΠειρ 174/2022, ΝΟΜΟΣ αντιθ ΕφΘες 531/2022, ΕΦΑΘ 1538/2019) . Η ερμηνεία της διατάξεως υπέρ της εξίσωσης δικηγορικής αμοιβής της επιταγής προς εκτέλεση με τη δικαστική δαπάνη, η οποία ως έξοδο εκτέλεσης, επιβαρύνει καταρχήν τον επισπεύδοντα, (932 ΚΠολΔ) και τελικά επιβαρύνει το πλειστηρίασμα (975 ΚΠολΔ), λειτουργεί τόσο σε βάρος του οφειλέτη, αλλά κυρίως, σε βάρος του δικαιώματος του δανειστή, αφού σε ακραίες περιπτώσεις δεν αποκλείεται να λειτουργεί ως περιορισμός στο δικαίωμα παροχής έννομης προστασίας με τη μορφή της αναγκαστικής εκτέλεσης, ενώ σε κάθε περίπτωση επιβαρύνει το πλειστηρίασμα. Η εξισορρόπηση δικαιωμάτων δανειστή και οφειλέτη στο πλαίσιο της εκτελεστικής διαδικασίας, ελέγχεται μέσω της αρχής της αναλογικότητας όπως αυτή κατοχυρώνεται στα άρθρα 25§1 Σ/2001, η οποία συνιστά γενική αρχή του δικαίου για τον έλεγχο περιορισμών ατομικών δικαιωμάτων υπό τρία κριτήρια καταλληλότητα, αναγκαιότητα και αναλογικότητα υπό τη στενή έννοια (ήτοι η εφαρμογή και ερμηνεία του νόμου από το Δικαστή πρέπει να είναι: α) πρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται με αυτήν, β) αναγκαία για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού, με την έννοια ότι το αυτό αποτέλεσμα δεν μπορεί να επιτευχθεί με ένα ανώδυνο ή ηπιότερο μέσο και γ) αναλογική εν στενή έννοια, δηλαδή να τελεί σε εσωτερική αλληλουχία προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, ώστε η αναμενόμενη ωφέλεια να μην είναι ποιοτικά και ποσοτικά κατώτερη από τη βλάβη που προκαλείται (ΟΛΑΠ 5/2013, ΟΛΑΠ 271/2008) Αν και η λειτουργία της αρχής απευθύνεται κυρίως στο νομοθέτη, κατά την ΟΛΑΠ 6/2009 (ΕΛΔνη 2009, 91επ), στις σχέσεις ιδιωτών η παραβίασή της μπορεί να αφορά περιπτώσεις όπου ο νομοθέτης έχει θεσπίσει υπέρμετρους περιορισμούς ατομικών δικαιωμάτων. Ομοίως η ΟΛΑΠ 9/2015 (ΕΦΑΔ 2016, 139) επιβεβαίωσε ότι η αρχή επενεργεί σε κάθε είδους κρατική δραστηριότητα, απευθύνεται λοιπόν και στο Δικαστή που οφείλει... κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή των διατάξεων της κοινής νομοθεσίας που άπτονται των δικαιωμάτων αυτών (θεμελιωδών δικαιωμάτων) να προστρέχει στο κρίσιμο για την όλη έννομη τάξη της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας. Η αναγκαστική εκτέλεση δε αποτελεί συνταγματικά κατοχυρωμένη μορφή έννομης προστασίας (ΟΛΑΠ 21/2001, ΕΛΔνη 2002, 83 επ) που για την παροχή της το κράτος εισέρχεται στον χώρο (των επίσης συνταγματικά κατοχυρωμένων) ατομικών δικαιωμάτων του οφειλέτη προκειμένου να ικανοποιηθεί ο δανειστής. Ήδη με την ΟΛΑΠ 8/2021 (ιστοσελίδα ΑΠ) το Ανώτατο Ακυρωτικό, επιβεβαίωσε ειδικά επί του ζητήματος των αμοιβών των δικηγόρων, την εφαρμογή της αρχής, αναλογικότητας κατά την ερμηνεία, άλλης διατάξεως (άρθρο 63 ν.4194/2013) περί αμοιβών του Κώδικα Δικηγόρων, θέτοντας ως βάση ιστορικά, τελεολογικά κριτήρια, αναδεικνύοντας την λογική ανακολουθία και τα ανεπιεική αποτελέσματα που προκύπτουν από τη μη εφαρμογή της αρχής, ακόμη και επί σαφών κανόνων. Στην ερμηνεία του το ακυρωτικό ανέδειξε ως κριτήρια ερμηνείας σε σχέση με την κατάργηση του καθορισμού των κατώτατων αμοιβών υπό το νέο ΚωδΔικ, την εξισορρόπηση σε σχέση με τους περιορισμούς στην ελευθερία της εγκατάστασης και ελεύθερης κυκλοφορίας υπηρεσιών, που συνεπάγεται ένα τέτοιο σύστημα εντός της ΕΕ και των κανόνων που απορρέουν από το Ευρωπαϊκό Δίκαιο και τη νομολογία του ΔΕΕ (Απόφαση 05-12-2006, , υπόθεση C-94/04), την εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος της προστασίας της αξιοπρέπειας του δικηγορικού επαγγέλματος, της ευρυθμίας του συστήματος απονομής της δικαιοσύνης, αλλά και της ποιότητας των παρεχομένων, από τους δικηγόρους, στους πολίτες, δικηγορικών υπηρεσιών, προς τη Συνταγματική Αρχή της αναλογικότητας (άρθρ. 25 παρ. 1) . Η ερμηνεία, με δεδομένη της προβληματική διατύπωση της διατάξεως, του άρθρου 72 ΚωδΔικ, δεν μπορεί παρά να διέπεται από τα ίδια κριτήρια, έχει όμως την ιδιαιτερότητα ότι αφορά καθορισμό αμοιβής στο πεδίο της εκτελεστικής διαδικασίας, σε πεδίο δηλαδή τριμερούς σχέσεως κράτους-δανειστή -οφειλέτη. Με τη θέσπισή της, υπό το πλαίσιο που προσδιορίζει η ΟΛΑΠ 8/2021, ο νομοθέτης εκφράζει καταρχήν εμπιστοσύνη στο δικηγορικό σώμα, θεσπίζοντας όμως ένα (διευρυμένο ούτως ή άλλως) όριο, κατά την ακολουθούμενη από την παρούσα εκδοχή, σε ένα πεδίο που λόγω των αντικρουόμενων συμφερόντων απαιτεί παρέμβαση. Η εκδοχή της ερμηνείας ότι η διάταξη θεσπίζει όριο και όχι ότι ισούται με τη δικαστική δαπάνη, είναι συμβατή με τα παραπάνω κριτήρια και λειτουργεί εξισορροπητικά στο πλαίσιο των αντικρουόμενων συμφερόντων στην τριμερή σχέση δανειστή, οφειλέτη και κράτους στο πεδίο της αναγκαστικής εκτέλεσης, λαμβάνοντας υπόψη και το γεγονός ότι στο πεδίο της εκτέλεσης υπερβολικό ύψος εξόδων λειτουργεί ως περιορισμός του δικαιώματος (20Σ) . Αντίθετη ερμηνεία οδηγεί σε ανακόλουθα και ανεπιεική αποτελέσματα όπως ενδεικτικά στην περίπτωση που αποσυνδέεται η δικαστική δαπάνη από την έκβαση της δίκης (177, 185 ΚΠολΔ) ή όταν εκ του είδους του τίτλου δεν υπάρχει διάταξη περί δικαστικής δαπάνης (όπως επί συμβολαιογραφικών εγγράφων) . Η μεταφορά εξάλλου ως εξόδου εκτελέσεως, εξόδων άσχετων με το δικηγορικό έργο, που προκύπτουν κατά την εκκαθάριση της δικαστικής δαπάνης (189 ΚΠολΔ), θέτει ζητήματα ανυπαρξίας σύνδεσης της αμοιβής με συγκεκριμένο δικαιολογητικό λόγο επιβολής, γεγονός που την καθιστά κατά το μέρος αυτό ανατιολόγητη. Οι πράξεις εκτελέσεως που παραβιάζουν την αρχή της αναλογικότητας θα πρέπει, κατά τις αρχές του δικονομικού μας συστήματος (951 § 2 ΚΠολΔ να κηρύσσονται άκυρες μετά από ανακοπή (933 ΚΠολΔ βλ. αναλυτικά για τη λειτουργία της αρχής της αναλογικότητας Π. Γέσιου-Φαλτσή, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, Γενικό Μέρος, Β εκδ (2017), § 9, 141 επ, 177, 182-184) . Για την αμοιβή επομένως για σύνταξη επιταγής, η οποία υπό το ισχύον δίκαιο ρυθμίζεται με το άρθρο 72 Κωδ Δικ, η αυξομειώσή της, κατ' εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας στο πλαίσιο σχετικού λόγου ανακοπής, μπορεί να επιτυγχάνεται με βάση τα κριτήρια του άρθρου 58§5 ΚωδΔικ, (Π. Γέσιου-Φαλτσή, ό.π, § 29, σ. 501, Γιαννόπουλος, Η δικηγορική αμοιβή (2016), 289 επ), Κατά τον ίδιο τρόπο άλλωστε, με αντίστροφο σκεπτικό (περί μη εφαρμογής του κατώτατου ορίου δικηγορικής αμοιβής) είχε διαμορφωθεί νομολογία σε σχέση με το άρθρο 98§ 1 του προϋσχύοντος ΚωδΔικ (ΑΠ 551/2005, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 450/2006, ΧρΙδΔ 2006, 616, ΕΦΑΘ 1334/2003, ΕΛΔνη 2003, 1416) . Επομένως, εφόσον η αμοιβή του άρθρου 72 κριθεί υπέρογκη (58 παρ 5β), κατ' εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας, και ελλείψει πραγματικών στοιχείων δεν μπορούσε να έχει αξιολογηθεί αλλιώς από το δικηγόρο (ήτοι κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 58§1-§4) ο δικαστής ή το

δικαστήριο και αυτεπάγγελα μπορεί να προσδιορίσει τη νόμιμη αμοιβή με βάση το ποσό που έπρεπε να ζητηθεί με την αγωγή (εν προκειμένω με την επιταγή), είτε κατά την εκτίμηση του είτε λόγω περιορισμού του αιτήματος της (επιταγής) αγωγής κατά συμμόρφωση του δικηγόρου προς έγγραφη εντολή του εντολέα του ή του αντιπροσώπου του. Τα κριτήρια της § 5 εδ. α του άρθρου 58 Κωδ.Δικ. για ζητήματα αυξήσεως αμοιβών, απηχούν την αρχή της αναλογικότητας, οι δε § 1 και § 3 του ίδιου άρθρου οι οποίες καθιερώνουν προτεραιότητα των συμφωνιών αμοιβής δικηγόρου, καταρρίπτουν την υποστηριχθείσα άποψη περί αποκλειστικότητας και υποχρεωτικότητας της αμοιβής ίσης με το ύψος της δικαστικής δαπάνης στο άρθρο 72, η οποία μόνο ως όριο, ως εξισοροποιητικός των αμοιβών του άρθρου 58 κανόνας (ιδίως της § 1) μπορεί είναι νοητός, λόγω των αντικρουόμενων συμφερόντων της εκτελεστικής διαδικασίας.

IV. Από τη διάταξη του άρθρου 924 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι η επιταγή με την οποία αρχίζει η αναγκαστική εκτέλεση πρέπει να περιέχει σύντομη μνεία του οφειλομένου ποσού, χωρίς να είναι ανάγκη να εκτίθεται το ιστορικό κάθε κονδυλίου. Ειδικότερα, αρκεί να προκύπτει από την επιταγή η αιτία της απαίτησης, η οποία κατ' αρχήν, θα προκύπτει από το αντίγραφο του τίτλου, κάτω από το οποίο γράφεται η επιταγή, καθώς και η οφειλή κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα. Εφόσον έχει γίνει ο διαχωρισμός αυτός, η επιταγή παρουσιάζει πληρότητα και απόκειται στον οφειλέτη να ισχυριστεί και να αποδείξει την απόσβεση της απαίτησης, ή την ανακρίβεια των κονδυλίων, ή τον εσφαλμένο υπολογισμό, ή το παράνομο των τόκων. Αν η επιταγή δεν περιέχει τα προαναφερόμενα στοιχεία, επέρχεται ακυρότητα που κηρύσσεται από το δικαστήριο, εφόσον, από την αοριστία της επιταγής προκαλείται στον οφειλέτη δικονομική βλάβη, που δεν μπορεί να επανορθωθεί με άλλο τρόπο, παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας (ΑΕΙ 1469/2000, ΕΕΝ 2002, 273, ΕφΑΘ 538/2018 ΝΟΜΟΣ. Η ακυρότητα δε αυτή επέρχεται ως προς το αντίστοιχο ελαττωματικό μέρος της διαδικαστικής πράξης, η οποία, όμως, δεν πλήττει την επιταγή στο σύνολο της, αλλά μόνο κατά το ελαττωματικό μέρος. Συνεπώς, κατά το υπόλοιπο μέρος η επιταγή παραμένει έγκυρη και η μερική ακυρότητά της δεν επιφέρει ακυρότητα των λοιπών πράξεων της εκτελεστικής διαδικασίας που έχουν τυχόν ακολουθήσει (ΑΠ 310/1992 Δ. 1992. 813, ΕφΠειρ 911/1994 Δ/νη 1995. 672). Ειδικότερα, άκυρη είναι η επιταγή, εφόσον η δικαστική δαπάνη ορίζεται γενικά για αμοιβή δικηγόρου, σύνταξη επιταγής, για το απόγραφο, το αντίγραφο εξ απογράφου κλπ., χωρίς να διευκρινίζει αναλυτικά το ποσό για την καθεμία από τις παραπάνω δαπάνες, διότι δεν δύναται να κριθεί η νομιμότητα των επί μέρους κονδυλίων και δεν καθίσταται δυνατή η άμυνα του καθού η εκτέλεση ως προς καθένα εξ αυτών (ΕφΑΘ 538/2018, ο.π, ΕφΔυτΜακ 73/2015, ΝΟΜΟΣ). Τέλος, με την υ.α 76297/2017 (ΦΕΚ Β 2346/30.10.2015 όπως διορθώθηκε με την υ.α 21798/11.3.2016 (ΦΕΚ Β) 709/16.3.2016 η αμοιβή των δικαστικών επιμελητών καθορίζεται για κάθε μία επίδοση δικογράφου ή οποιουδήποτε άλλου εγγράφου και τη σύνταξη της σχετικής έκθεσης σε τριάντα πέντε (35 ευρώ) για τη ζώνη Α, δηλαδή για επιδόσεις σε απόσταση από 0 έως 10 χλμ από την έδρα του δικαστικού επιμελητή.

V. Από όλα τα έγγραφα που παραδεκτά προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι αποδεικνύονται τα εξής: Επί 1) της υπ' αριθ. εκθ. καταθ. /1995 αγωγής της καθ' ης η ανακοπή και ήδη εκκαλούσας και των ανακοπόντων και ήδη εφεσιβλήτων, 2) της υπ' αριθ. εκθ. κατάθεσης /2005 αγωγής της καθ' ης και της ΑΒΕΕ, 3) της υπ' αριθ. εκθ. κατάθεσης /2005 αγωγής μεταξύ των παραπάνω και 4) της υπ' αριθ. καταθ. /2009 ανταγωγής των νυν ανακοπόντων και εφεσιβλήτων, με αναγνωριστικό (και αρνητικό αναγνωριστικό) αντικείμενο δίκης, εκδόθηκε η υπ' αριθ. 4655/13.7.2018 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, η οποία μετά από συνεκδίκηση περισσοτέρων εφέσεων, εξαφάνισε την εκκαλουμένη, κράτησε και δίκασε τις αγωγές και την ανταγωγή των εφεσιβλήτων -ανακοπόντων της παρούσας δίκης και αναγνώρισε αντιστοίχως ότι 1) η δεν είχε υποχρέωση απόδοσης ποσού 1.000.000 ευρώ και επέβαλε δικαστικά έξοδα ύψους 25.000 ευρώ στους εναγόμενους, νυν ανακόπτοντες και ήδη εφεσιβλήτους, 2) αναγνώρισε ότι η έχει υποχρέωση να καταβάλει στη ΑΒΕΕ, ποσό 2.544.9190,69 ευρώ, και επέβαλε έξοδα σε βάρος της εναγομένης ύψους 63.000 ευρώ, 3) αναγνώρισε ότι η έχει υποχρέωση να καταβάλει στη ΑΒΕΕ, ποσό 2.017979,87 ευρώ, και επέβαλε έξοδα σε βάρος της εναγομένης ύψους 50.000 ευρώ και 4) απέρριψε την ανταγωγή των , και και επέβαλε δικαστική δαπάνη ύψους 30.000 ευρώ. Το συνολικό ποσό εξόδων που επιβλήθηκαν σε βάρος των ανακοπόντων [οι οποίοι είναι μέτοχοι και μέλη του ΔΣ της (οικογενειακής κατά την αναφορά του εκτελεστού τίτλου) ΑΒΕΕ] ήταν 55.000 ευρώ και κατ' εφαρμογή του κανόνα του άρθρου 180ΚΠολΔ, ελλείπει ειδικότερου προσδιορισμού, ενέχονταν συμμέτρως, ήτοι κατά 18.333,33 ευρώ. Η καθ' ης η ανακοπή και ήδη εφεσίβλητη, έλαβε απόγραφο για το ποσό των δικαστικών εξόδων (δεδομένου ότι δεν αποτελεί εκτελεστό τίτλο η αναγνωριστική αγωγή) στις 11.9.2019 και στις 30.9.2019 (βλ σχετική σημείωση δικ. Επιμελητή του ΕφΠατρών στο αντίγραφο του εκτελεστού τίτλου και εκθέσεις επίδοσης /30.9.2019 του ίδιου) επέδωσε ακριβές αντίγραφο εξ απογράφου της απόφασης κατά το ποσό των εξόδων, ως εκτελεστό τίτλο, με την από 25/9/2019 επιταγή προς εκτέλεση με την οποία επέτασσε καθένα από τους ανακόπτοντες και ήδη εφεσιβλήτους να καταβάλει α) 18.333,33 ευρώ για επιδικασθείσα με την ως άνω απόφαση δικαστική δαπάνη β) 18.333,33 ευρώ για τη σύνταξη της ανακοπόμενης επιταγής και γ) 50 ευρώ για έκδοση αντιγράφου, παραγγελία για επίδοση και επίδοση της επιταγής. Ήτοι κατ' εφαρμογή του άρθρου 72§1, § 2 Κωδ.Δικ η αμοιβή για σύνταξη επιταγής καθοριζόταν κατά τον τρόπο αυτό συνολικά στο ποσό των 55.000 ευρώ. Οι ανακόπτοντες άσκησαν στη συνέχεια με επίδοση στις 8.10.2019 (βλ. /8.10.2019 εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Εφετείο Πατρών), εμπρόθεσμα κατ' άρθρο 934 § 1α ΚΠολΔ, δεδομένου ότι δεν προκύπτει επόμενη πράξη εκτελέσεως.

Με τον τελευταίο λόγο έφεσης (υπό 7) αποδίδεται στην εκκαλουμένη ότι εσφαλμένα έκανε δεκτό τον 4ο λόγο των όμοιων ανακοπών υπολαμβάνοντας ότι οι προσβαλλόμενες επιταγές προς πληρωμή ήταν αόριστες ως προς το ποσό των 50 ευρώ, που αντιστοιχεί στην αμοιβή του δικαστικού επιμελητή, δεδομένου ότι το ποσό αυτό ήταν

σαφώς προσδιορισμένο στο ελάχιστο του νόμιμου ορίου. Από την παραδεκτή επισκόπηση του τετάρτου λόγου ανακοπής προκύπτει ότι οι ανακόπτοντες επικαλούνταν ότι το κονδύλιο των 50 ευρώ «για έκδοση αντιγράφου, παραγγελία για επίδοση (εντολή προς εκτέλεση) και επίδοση της επιταγής προς πληρωμή» ήταν αόριστο, καθόσον δεν αναφερόταν ποιο ποσό αντιστοιχεί σε καθένα από τα επιμέρους ποσά εξόδων. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, αφού έκρινε τον λόγο αυτό νόμιμο τον έκανε δεκτό και ως βάσιμο, διότι πληρωμή, επέτασσε τους ανακόπτοντες να καταβάλουν ποσό 50 ευρώ «για έκδοση αντιγράφου, παραγγελία προς επίδοση και επίδοση της παρούσας», χωρίς διάκριση. Με βάση τα αναφερόμενα στο υπό σημείο IV της μείζονας σκέψης, από το συνολικό ποσό των 50 ευρώ, ποσό 43.40 ευρώ σε κάθε επιταγή για τη συγκεκριμένη αιτία (35 ευρώ +ΦΠΑ (24 %) 8.40 ευρώ) αντιστοιχούσε στη νόμιμη ελάχιστη αμοιβή του δικαστικού επιμελητή για κάθε επίδοση, όπως άλλωστε αποδεικνύεται και από τις εκθέσεις επίδοσης σε αντίγραφο εξ απογράφου του εκτελεστού τίτλου με επιταγή προς εκτέλεση για τις (για τη δικαστική δαπάνη) (βλ εκθέσεις επίδοσης) /30.9.2019 του δικ. Επιμελή στο Πρωτοδικείο Πατρών) . Ήταν επαρκώς καθορισμένο επομένως, το κονδύλιο γ της επιταγής προς εκτέλεση, το δε ελάχιστο μέρος των 50-43,40 = 6,6 ευρώ αιτία του οποίου ήταν η έκδοση αντιγράφου και παραγγελία για επίδοση, δεν επέφερε σε κάθε περίπτωση, οικονομική βλάβη στους ανακόπτοντες. Επομένως, ο τέταρτος λόγος ανακοπής έπρεπε να απορριφθεί. Το πρωτοβάθμιο επομένως Δικαστήριο που έκανε δεκτό το λόγο αυτό των ανακοπών και ακύρωσε τις τρεις επιταγές προς εκτέλεση κατά το ποσό των 50 ευρώ, έσφαλε ως προς την εφαρμογή του νόμου και την εκτίμηση των αποδείξεων. Πρέπει επομένως, κατά παραδοχή του σχετικού 4ου λόγου της κρινόμενης έφεσης ως ουσιαστικά βάσιμου, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη και αφού κρατηθεί από το Δικαστήριο τούτο και δικασθεί κατ' ουσίαν η ανακοπή (άρθρο 535§ 1 ΚΠολΔ), να απορριφθεί ο σχετικός λόγος ως αβάσιμος κατ' ουσίαν.

VI. Επειδή από τις διατάξεις των άρθρων 522, 535 § 1 και 536 § 2 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι το Εφετείο, όταν μετά την παραδοχή βάσιμου λόγου έφεσης κρατεί την υπόθεση προς περαιτέρω συζήτηση, υποκαθιστά το πρωτοδικείο και καθίσταται αρμόδιο να εξετάσει όλα τα ζητήματα, που είχαν υποβληθεί πρωτοδικώς και είναι αναγκαία για την οριστική διάγνωση της διαφοράς. Αν η αγωγή έχει περισσότερες βάσεις είτε εν σχέσει προς την ανακοπή υπάρχουν και άλλοι λόγοι ανακοπής, δοθέντος ότι οι λόγοι ανακοπής επέχουν θέση ιστορικής βάσεως της αγωγής, καταυθύνόμενες στο ίδιο αποτέλεσμα (εν προκειμένω την ακύρωση της επιταγής) το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της έφεσης δεν περιορίζεται μόνο στις διατάξεις της πρωτόδικης απόφασης, οι οποίες είχαν προσβληθεί με την έφεση, αλλά εκτείνεται και στους λόγους της ανακοπής, που, όμως, δεν είχαν εξεταστεί πρωτοδικώς, διότι δεν δικάζεται πλέον η έφεση αλλά η ανακοπή. Η έρευνα των μη εξετασθεισών πρωτοδικώς λόγων ανακοπής γίνεται από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο αυτεπαγγέλτως, διότι τούτο υποκαθίσταται κατά τον νόμο στη θέση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και γι' αυτό δεν απαιτείται για την ενέργεια αυτή έφεση, αντέφεση ή αίτημα του ανακόπτοντος. Εάν, όμως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε τις επικουρικές βάσεις ή και την κύρια βάση και δέχθηκε την ανακοπή κατά κάποια από τις κύριες βάσεις της ή την επικουρική αντίστοιχα, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, που δικάζει την έφεση του καθ' ού η ανακοπή, ο οποίος παραπονείται, γιατί έγινε δεκτή με την εκκαλούμενη απόφαση η αγωγή κατά την κύρια ή αντίστοιχα την επικουρική βάση της, δεν μπορεί να ερευνήσει τις επικουρικές ή την κύρια βάσεις της αγωγής, δίχως έφεση ή αντέφεση του ενάγοντος (ΑΠ 2039/2014 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1556/2012 ΕΔΠολ 2013.559, ΑΠ 920/2011 ΝΟΜΟΣ, Σ. Σαμουήλ, Η έφεση κατά τον ΚΠολΔ, εκδ. 2003, παράγρ. 968 επ.) .

Με τον πρώτο λόγο ανακοπής τους -τον οποίο το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εξέτασε και έκανε εν μέρει δεκτό και ήδη προσβάλλεται με την έφεση - οι ανακόπτοντες ισχυρίστηκαν ότι η καθ' ης με τις ανακοπόμενες επιταγές, επιτάσσει έκαστο εξ αυτών να καταβάλει για τη σύνταξη της επιταγής ως δικηγορική αμοιβή το ποσό των 18.333,33 ευρώ, που αντιστοιχεί στο ποσό της επιδικασθείσας δικαστικής δαπάνης με την υπ' αριθ. 4655/2018 απόφαση του εφετείου Αθηνών (συνολικά 54.999,99 ευρώ) για τη σύνταξη τριών πανομοιότυπων επιταγών. Κατά το πρώτο σκέλος του λόγου ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίστηκαν ότι είναι μη εφαρμοστέα η διάταξη του άρθρου 72 ΚωδΔικ διότι το περιεχόμενό της προσκρούσει στη διάταξη του άρθρου 25 § 3 Σ. Κατά το δεύτερο σκέλος ισχυρίστηκαν ότι ο καθορισμός της αμοιβής στο ύψος αυτό, κατά το άρθρο 72§1 του ΚωδΔικ αντίκειται στα άρθρα 4 και 25 § 1 του Σ και παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας. Εξέθεταν επίσης, ότι ο καθορισμός της αμοιβής στο ύψος αυτό ήταν ακατάλληλος-μη συμβατός με το είδος της παρασχεθείσας εργασίας, διότι ο εκτελεστός τίτλος ήταν αναγνωριστική απόφαση (μη εκτελεστή επομένως) με εκτελεστότητα μόνο ως προς τα έξοδα που επιβλήθηκαν ανάλογα με το σημαντικό ύψος του αντικειμένου της δίκης για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας. Τέλος, επικαλούνταν ότι ο καθορισμός αμοιβής στο ύψος αυτό δεν ήταν και αναγκαίος καθόσον αιφνιδιάστηκαν, ελλείψει προηγούμενης όχλησης για το ζήτημα της δικαστικής δαπάνης και για το λόγο αυτό, αμέσως μετά την κοινοποίηση της επιταγής με εξώδικη δήλωσή τους ζήτησαν αριθμό λογαριασμού προς καταβολή του ποσού της δικαστικής δαπάνης, προς άμεση καταβολή καλώντας ταυτόχρονα την καθ' ης να περιορίσει το ποσό της επιταχθείσας επιταγής σε εύλογο ύψος ώστε να μην υπερβαίνει το ποσό των 200 ευρώ για καθένα από τους ανακόπτοντες. Για τους λόγους αυτούς με τον πρώτο λόγο ανακοπής τους ισχυρίστηκαν ότι η επιταγή προς εκτέλεση κατά το κονδύλιο των 18.333,33 ευρώ έπρεπε να ακυρωθεί η επιταγή προς εκτέλεση και επικουρικά να μειωθεί στο ανάλογο ύψος, με βάση τα κριτήρια του άρθρου 59§3 του ν. 4194/2013. Υπό το δεδομένο ότι από το ιστορικό προέκυπτε ότι ο καθορισμός αμοιβής για κάθε επιταγή προς εκτέλεση στο ύψος των 18.333,33 ευρώ έγινε από την επισπεύδουσα, κατ' εφαρμογή των § 1 και § 2 του άρθρου 72 ΚωδΔικ, αφού υπό την ακολουθούμενη από το Δικαστήριο γνώμη, η ερμηνεία της διατάξεως του άρθρου 72ΚωδΔικ (η οποία εφαρμόζεται) είναι ότι καθορίζει ανώτατο όριο αμοιβής και όχι υποχρεωτικό ποσό αμοιβής, ώστε να τίθεται ζήτημα ελέγχου της συμβατότητάς της με το άρθρο 25Σ, ο λόγος ανακοπής ήταν νόμιμος κατά το δεύτερο σκέλος του, στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 72, 58επ, 59 ΚωδΔικ, 180, 924, 932, 933, 934 " ΚΠολΔ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από τα αποδεικτικά μέσα που προαναφέρθηκαν αποδεικνύεται ότι το ύψος της αμοιβής για κάθε επιταγή προς

εκτέλεση, απευθυνόμενη προς κάθε ανακόπτοντα, καθορίστηκε καταρχήν, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στο ανώτατο επιτρεπτό όριο, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 72§1§2 ΚωδΔικ και 180 ΚΠολΔ. Αποδεικνύεται περαιτέρω ότι ο καθορισμός του ποσού της αμοιβής σε αυτό το ύψος ήταν αντικειμενικά υπέρογκο κατά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας που απορρέει από το συνδυασμό των διατάξεων του Κώδικα Δικηγόρων που εφαρμόζονται, για τους εξής λόγους: 1) Οι τρεις επιταγές ήταν πανομοιότυπες, οπότε η σύνταξη της πρώτης αποτελούσε απλή αντιγραφή των επομένων, αποτελούμενη από 20 στοιχεία (πλέον των 3 στοιχείων που αφορούσαν τα στοιχεία του υπογράφοντος την επιταγή δικηγόρου). 2) Απαιτούσαν ελάχιστη επιστημονική εργασία για τη σύνταξή τους, δεδομένου ότι το ποσό της απαιτήσεως δεν περιελάμβανε τόκους. 3) Ο εκτελεστός τίτλος αφορούσε μόνο σε δικαστική δαπάνη, το αναγνωριστικό μέρος όμως της δικαστικής διάγνωσης της διαφοράς αφορούσε σύνθετη δίκη, με διεύρυνση υποκειμενικών και αντικειμενικών ορίων, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση του εκτελεστού τίτλου, με αποτέλεσμα η αξία και το ύψος της δικαστικής δαπάνης, παρά το μεγάλο ποσό που προέκυπτε, να στερείται σπουδαιότητας σε σχέση με το αντικείμενο της συνολικής διαφοράς που διαγνώσθηκε (5,5 εκ. ευρώ). 4) Επιπλέον συνέτρεχαν εν προκειμένω, ειδικές περιστάσεις όπως προκύπτει από τον εκτελεστό τίτλο (σύνθετη δίκη, με σώρευση αιτημάτων, αντικειμένων και υποκειμενικών ορίων και αντίστοιχων εξόδων σύνδεση των υποκειμένων), γεγονός που καθιστά δικαιολογημένη την επίκληση των ανακοπών ότι αιφνιδιαστήκαν από την επίδοσης της επιταγής προς εκτέλεση. Για το λόγο αυτό άλλωστε, αμέσως μετά την επίδοσή της επιταγής (βλ. /1.10.2019 έκθεση επίδοσης του δικ. επιμ στο Εφετείο Αθηνών) και αφού μεσολάβησε εξώδικο των ανακοπών για την πληροφόρησή τους ως προς το IBAN τραπεζικού λογαριασμού για τη μεταφορά της δικαστικής δαπάνης, κατέβαλαν το συνολικό ποσό των 18.333,33 ευρώ ο καθένας με αιτιολογία «δικαστικά έξοδα απόφασης 4655/2018», έξι (6) ημέρες μετά την επίδοση της εξώδικης δήλωσής τους, στον αντίκλητο της καθ' ης η ανακοπή, όπως προκύπτει από έγγραφο σε συνδυασμό με την έλλειψη αντίθετου ισχυρισμού. Ο καθορισμός της αμοιβής στο ανώτατο επιτρεπτό ύψος, στην επιταγές προς εκτέλεση, το οποίο στο πλαίσιο του λόγου των τριών ανακοπών των ανακοπών των ανακοπών αμφισβητείται ως υπέρογκο, συνδέθηκε μόνο με τη διάταξη του νόμου, και με κανένα πραγματικό στοιχείο σε σχέση με το ύψος της αμοιβής (πχ συμφωνία, αντικείμενο, ειδικές συνθήκες απασχόλησης, ειδικές μεταβάσεις, δικαστικές και εξώδικες ενέργειες στο πλαίσιο της εκτελεστικής διαδικασίας) για την οποία άλλωστε η καθ' ης η ανακοπή κανένα αντίθετο πραγματικό περιστατικό εισφέρει στο πλαίσιο της δίκης της ανακοπής. Με βάση τα παραπάνω ο καθορισμός της αμοιβής του συντάξαντος την επιταγή δικηγόρου στο ανώτερο ύψος, ήταν απρόσφορος για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκονταν κατά το νόμο, ελλείψει περιστατικών που να τη δικαιολογούν, καθώς και των περιστάσεων και του αντικειμένου της διαφοράς, ήταν μη αναγκαίος για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού, με την έννοια ότι το αυτό αποτέλεσμα δεν μπορούσε να επιτευχθεί με κάποιο ηπιότερο μέσο, ενώ επίσης δεν τελούσε σε εσωτερική αλληλουχία με τον επιδιωκόμενο σκοπό, αφού η αναμενόμενη ωφέλεια από την έναρξη της εκτελέσεως για τη δικαστική δαπάνη μιας διαγνωστικής διαφοράς που στο σύνολο των υποκειμενικών και αντικειμενικών της ορίων αφορούσε 5,5 εκ. ευρώ, παρίσταται ποιοτικά και ποσοτικά κατώτερη από τη βλάβη που προκαλείται. Κατά τα παραπάνω, κρίνεται βάσιμος ουσιαστικά ο ισχυρισμός των ανακοπών ότι η αμοιβή ήταν υπέρογκη, κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας, όπως αυτή αποτυπώνεται στο άρθρο 25§1Σ και του άρθρου 72ΚωδΔικηγ. Κατ' εφαρμογή επομένως, του άρθρου 58§5 εδβ του ΚωδΔικηγ που εφαρμόζεται στην περίπτωση αυτή πρέπει αυτεπαγγέλτως το Δικαστήριο να καθορίσει κατ' εκτίμηση αμοιβή, η οποία στην κρίνόμενη περίπτωση, με βάση τα στοιχεία που προαναφέρθηκαν και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που αποτυπώνονται στις διατάξεις των άρθρων 58§3, 58§5 ΚωδΔικ ανέρχεται σε 200 ευρώ για κάθε επιταγή. Η εκκαλουμένη, που έκρινε το σχετικό λόγο ανακοπής νόμιμο και ουσιαστικά βάσιμο, καθόρισε την αμοιβή σε ποσό 80 ευρώ για κάθε επιταγή και ακύρωσε την επιταγή προς εκτέλεση κατά το ποσό 18253,33 ευρώ, δεν έσφαλε μεν ως προς την εφαρμογή του νόμου, έστω και με εσφαλμένη αιτιολογία που αντικαθίσταται από της παρούσας (534 ΚΠολΔ) απορριπτομένου του πρώτου λόγου έφεσης (1-5 στο δικόγραφο της έφεσης) έσφαλε όμως ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων κατ' αποδοχή ως ουσιαστικά βάσιμου του δεύτερου λόγου εφέσεως (εκτίμηση των αποδείξεων σελ. 2 και υπό αριθ. 6 στο δικόγραφο της εφέσεως). Οι λοιποί λόγοι εφέσεως κρίνονται αβάσιμοι και απορριπτέοι. Ειδικότερα με τον πρώτο λόγο έφεσης η εκκαλούσα παραπονεύεται: 1) για εσφαλμένη εφαρμογή νόμου, διότι ο εκ του άρθρου 72 ν. 4194/2013 καθορισμός αμοιβής, αποτελεί σαφή διάταξη με υποχρεωτικό περιεχόμενο που καθορίζει την αμοιβή για σύνταξη επιταγής ίση με τη δικαστική δαπάνη όπως αυτή επιδικάσθηκε από το Δικαστήριο πλέον ΦΠΑ και ορίζεται κατά τρόπο αναγκαστικό και υποχρεωτικό. 2) Στο πλαίσιο του ίδιου λόγου υποστηρίζει ότι η αποσυνδεδεμένη από τον καθορισμό ανώτερης και ανώτατης αμοιβής του άρθρου 72 είναι πρόσφορη για την επίτευξη του στόχου της περιστολής των καθυστερήσεων και της δυστροπίας στις οικονομικές συναλλαγές. 3) Ο νομοθέτης ήθελε να αποσυνδεθεί από ερμηνευτικά ζητήματα που είχαν ανακύψει στο παρελθόν από το άρθρο 127 του ν. 3026/1954, 4) Ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η αμοιβή για τη σύνταξη επιταγής προς εκτέλεση περιλαμβάνεται στη δικαστική δαπάνη, 5) Η ρύθμιση του άρθρου 72 υπηρετεί τον εύλογο νομοθετικό σκοπό της περιστολής των καθυστερήσεων και της δυστροπίας στις οικονομικές συναλλαγές. Ο λόγος αυτός ωστόσο είναι αβάσιμος νομικά καθόσον η διατύπωση της διάταξης δημιουργεί αμφιβολία ως προς το περιεχόμενό της, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας (υπό ΙΙΙ). Η δε συστηματική ερμηνεία καταλήγει σε αντίθετα αποτελέσματα, ως προς την αποκλειστικότητα και υποχρεωτικότητα της διατάξεως ενόψει των διατάξεων του άρθρου 58 § 1 και § 3 ΚωδΔικηγ. Η δε τελολογική ερμηνεία, στη συγκεκριμένη διάταξη, δεν μπορεί παρά να προσδιορίζεται με μέτρο τα συγκρουόμενα συμφέροντα δανειστή και οφειλέτη στο πλαίσιο της εκτελεστικής διαδικασίας, σύμφωνα με τα ειδικότερα αναφερθέντα στην ίδια σκέψη. Τέλος ο νομοθετικός σκοπός περιστολής των καθυστερήσεων και της δυστροπίας στις οικονομικές συναλλαγές, βρίσκεται έξω από το πλαίσιο των αρχών που καθόρισαν τις τροποποιήσεις του ΚωδΔικηγ, όπως αυτές ειδικότερα, αναλύθηκαν με την ΟΛΑΠ 8/2021, σύμφωνα με τα όσα ειδικότερα προαναφέρθηκαν. Τέλος, με τον τρίτο λόγο έφεσης (υπό 7) πλήττει την αιτιολογία της εκκαλουμένης ως προς το ζήτημα της καταβολής της δικαστικής δαπάνης υποστηρίζοντας ότι οι ανακόπτοντες ήταν δύστροποι καθόσον η απόφαση δημοσιεύθηκε στις 20.9.2018 και δεν υπήρχε οικειοθελής συμμόρφωση εκ μέρους των ανακοπών. Με το περιεχόμενο αυτό, ωστόσο, ο λόγος είναι αλυσιτελής, καθόσον η ύπαρξη η εσφαλμένης αιτιολογίας δεν αποτελεί ουσιώδες μέρος της απόφασης

αφού κατά το άρθρο 534 ΚΠολΔ το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έχει την εξουσία αντικαθιστώντας την εσφαλμένη αιτιολογία να απορρίψει την έφεση.

Με βάση τα παραπάνω και αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος έφεσης που να πλήττει το κεφάλαιο της εκκαλουμένης, κατά το μέρος που έκανε δεκτό εν μέρει τον πρώτο λόγο ανακοπής πρέπει κατά παραδοχή των σχετικών λόγων και της κρινόμενης έφεσης ως ουσιαστικά βάσιμων, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη και αφού κρατηθεί από το Δικαστήριο τούτο και δικασθεί κατ' ουσίαν η ανακοπή (άρθρο 535§1 ΚΠολΔ), να γίνει δεκτή αυτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη ως προς τον πρώτο λόγο της και να ακυρωθούν εν μέρει οι επιταγές προς εκτέλεση, κατά το ποσό των (18333, 33-200) = 18.133,33 ευρώ εκάστη. Σημειώνεται ότι οι λοιποί λόγοι ανακοπής, των οποίων η σώρευση είναι επικουρική, οι οποίοι μετά την εξαφάνιση της εκκαλουμένης, κατά τα ανωτέρω, εξετάζονται από το Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο καθόσον αφορούν ενιαίο κεφάλαιο (κατατείνουν στην ακύρωση της επιταγής προς εκτέλεση για τα κονδύλια α και γ της κάθε επιταγής προς εκτέλεση), όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση παρέλκει η εξέτασή τους διότι κατατείνουν στο ίδιο αποτέλεσμα με τον πρώτο λόγο ανακοπής που έγινε δεκτός εν μέρει ως βάσιμος κατ' ουσίαν. Τέλος τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων λόγω του δυσερμήνευτου των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρα 179, 183 του ΚΠολΔ), ενώ, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 495 παρ. 3 ΚΠολΔ, ως ισχύει, πρέπει να διαταχθεί η επιστροφή του παράβολου των 100 ευρώ στην εκκαλούσα, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση.

Εξαφανίζει τη με αριθμό 355/2020 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών [διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 937 παρ. 3, 614 επ. του ΚΠολΔ)] .

Κρατεί και δικάζει τις υπ' αριθ. αρ. καταθ. /2019, /2019 και /2019 ανακοπές κατά των από 25/9/2019 επιταγών προς εκτέλεση κατά των ανακοπτόντων , και

Δέχεται εν μέρει τις ανακοπές.

Ακυρώνει εν μέρει: 1) την από 25/2/2019 επιταγή προς πληρωμή κατά του (αρ. καταθ. ανακοπής /2019) κατά το ποσό των 18.133,33 ευρώ, 2) την από 25/2/2019 επιταγή προς πληρωμή κατά του (αρ. καταθ. ανακοπής /2019) κατά το ποσό των 18.133,33 ευρώ, 3) την από 25/2/2019 επιταγή προς πληρωμή κατά του (αρ. καταθ. ανακοπής/2019) κατά το ποσό των 18.133,33 ευρώ, που αφορούν στην αμοιβή του δικηγόρου της καθ' ης για τη σύνταξη των αντιστοίχων επιταγών προς εκτέλεση.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

Διατάσσει την επιστροφή του κατατεθέντος παράβολου ποσού εκατό (100) ευρώ στην εκκαλούσα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Πάτρα, στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στις 19 Μαρτίου 2024, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Σ.Τ. -ΜΔ